Donderdag, 26 Maart 1835.

VLISSINGSCHE COURANT

Deze COURANT wordt geregeld driemaal in de Week uitgegeven, te weten: op Dingsdag, Donderdag en Zaturdag. De prijs derzelve in drie maanden is f 2,25, en franco per post f 2,75; de abonnementen worden voor niet minder dan drie maanden aangenomen; de betaling geschiedt comptant, of bij het einde van iedder trimester.

De advertentiën worden berekend à 25 Cs. per regel, met uitzondering der Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van één tot zes regels is f 1,50, en voor iederen regel daarboven 25 Cs; dezelve behooren des morgens vóór tien uren bij den Uitgever dezer te worden ingezonden, wil men die in het eerst uit te geven Nummer geplaatst hebben.

Nieuwstijdingen.

NEDERLANDEN.

VLISSINGEN, *den* 25 *Maart*. Gisteren kwam alhier ter reede Z.r M.e brik *de vliegende visch*, Kapitein Luitenant *Tunning*, komende van het Nieuwe Diep, met een transport matrozen.

— Den 22 dezer, is te 's Gravenhage overleden de Luitenant-Generaal *A. D. Trip*, Opperbevelhebber der Kavallerie, Kommandeur der Militaire Willemsorde, Grootkruis der Orde van den Nederlandschen Leeuw, Officier van het Legioen van Eer en Ridder van onderscheiden andere buitenlandsche orden.

— Een Duitsch Nieuwsblad meldt, dat Z. M. den Keizer aller Russen een groot en prachtig linieschip doet bouwen, hetwelk den naam van *Aristides* heeft bekomen, en bestemd is als een geschenk voor den jongen Koning van Griekenland.

— Twee linieschepen, welke op de werf te Philadelphia stonden, zullen, op bekomen last, met den meesten spoed worden bemand en kompleet uitgerust: een derzelve is *de Pensilvania*.

— Er zijn bij het Ministerie van Oorlog te Parijs op dezen oogenblik twee ontwerpen aanhangig, betrekkelijk het wapenen der zware en ligte kavallerie. Alle ruiters, van welken naam ook, zoo als kurassiers, dragonders, huzaren, lanciers, jagers en grenadiers te paard, guides, enz., zullen enkel en alleen met lansen gewapend zijn, en alle vuurwapens voor hen buiten dienst worden gesteld; of, men zal de tegenwoordig bij de kavallerie in gebruik zijnde musquetons door een karabijn doen vervangen, welke aan de staartschroef wordt geladen. Verschillende dezer wapensoorten zijn reeds, zonder gunstig gevolg, beproefd. De musqueton van *le Faucheux* is door den Kolonel van een regiment lanciers, te Parijs, op de proef gesteld, en men heeft bevonden, dat dit wapentuig groote voordeelen aanbiedt; diensvolgens is het ter algemeene proef den Minister van Oorlog aanbevolen.

— In eene heden ontvangen Javasche courant, leest men het volgende belangwekkend voorval: Den 22 October, is, voor de Magistraat te Macasser, eene verklaring afgelegd door *Alexander Bros*, ingezetene aldaar, omtrent zijn wedervaren bij de zeeroovers, nadat hij, bij het nemen van den schoener *Maria Philippina*, in hunne handen was gevallen. Wij laten den inhoud van dit stuk, uit hoofde van de belangrijkheid, hier, nagenoeg in deszelfs geheel volgen:

In de maand Augustus van het afgeloopen jaar, zegt de declarant, aan boord van genoemden schoener, gevoerd door *Cramer*, van Makasser naar Balie vertrokken zijnde, werd dezelve op de hoogte van Balie-Tjoli, door een rooversvaartuig aangevallen en na een kort maar scherp gevecht overmeesterd.

Eenigen der ekwipage verloren daarbij het leven; anderen werden gewond en daaronder den gezagvoerder. Deze sprong bij het enteren der roovers, over boord en zonk, nadat hem eene lans was nageworpen, die hem doodelijk schijnt getroffen te hebben.

Het gelukte mij, (de declarant) met acht Javaansche matrozen, in zee te springen om naar wal te zwemmen; doch, verzwakt door een' aan den arm bekomen wond, vond ik mij genoodzaakt, naar boord terug te keeren. Ik sloop in de Kajuit en mij spoedig in inlandsche kleeding gestoken, en voor eenen Mahomedaan uitgegeven hebbende, (de declarant was een inboorling van Makasser) werd ik door de roovers gespaard, die weldra de Kajuit binnen stormden, en, mij het Mandhareesch, Boegineesch en Makassaarsch, hoorende spreken, te meer omtrent mijnen persoon misleid werden. Evenwel werd ik door hen, onder het dreigen met wapens, gedwongen om de aanwezige gelden en goederen aantewijzen. De roovers betoonden mij allengs vertrouwen, en zij droegen mij naderhand het bevel op van een hunner *bintas*. Ik moest nu met hen op de roof uitgaan en eene vloot van 190 zeilen sterk zijnde, werd de koers veelal gesteld naar de kusten van Balie en Mangarai, alwaar wij vooral het onbewoond Eilandje Pangara-bewang, dikwerf aandeden. Eens een Europeesch vaartuig ontmoet wordende, werd daarop aangezeild, in het denkbeeld dat het een koopvaardijschip was, aangezien het eene vale kleur had, in tegenstelling der oorlogschepen, die zindelijk zwart geschilderd zijn. Het bleek echter spoedig dat men met een oorlogschip (Z.r M.e brik *Meermin*) te doen had. Deszelfs twee eerste schoten beschadigden al dadelijk onderscheiden vaartuigen en deden een aantal roovers sneuvelen. Maar toen op een volle laag van de brik, drie der voorste Bintas zonken met al wat er op was, werden alle krachten aangewend om het te ontkomen, hetgeen, met achterlating van een op den vorigen dag genomen padnakang, gelukte. Eenigen tijd daarna kwamen de roovers, onder welke ik mij bevond, en die destijds 80 zeilen telden, in strijd met andere zeeschuimers, die zij Javasche roovers noemden, omdat zij Javaansch spreken en hunne vaartuigen de gedaante der praauwen Mayang hebben. Dit gevecht duurde 24 uren; zeven praauwen werden daarbij verloren, waarvan drie van onze kant.

Ik bekwam vervolgens met nog een der vaartuigen, van het hoofd der vloot *Kakarinbong*, zijnde een Arabier en kleinzoon van den grooten roover *Dato Saribos*, het bevel, om voor de baai van Bima te kruisen tot het opwachten van handelaren. Vier dagen waren aldus doorgebragt, toen men de koloniale oorlogsbrik *Siewa* in het gezigt kreeg; wij verscholen ons achter een der eilanden, doch kwamen, toen er geen gevaar meer te vreezen was, weder voor den dag en overmeesterden eene praauw *Paduakang*, komende uit de baai van Bima en met rijst beladen. Deze werd bij de vloot opgebragt, die toen bij het reeds genoemd eilandje Pangara-bawang lag. Van daar zeilde men naar het eilandje Kalaut-toa, liggende tusschen Tandjong, Boenga en Boneratte.

Gedurende ons aanwezen bij de baai van Bima, werd dikwerf tusschen mij en andere lotgenooten, Makassaren van geboorte, afgesproken om eene ontvlugting te beproeven. Eindelijk werd ik te Kalaut-Toa, met twee anderen, door zekeren *Lumisa* van Boneratte, voor een bol opium uitgelost, en naar Saleyer overgebragt. Zekere *Posa Kabai* heeft, verklaarde de declarant, in der tijd een gelijken dienst willen bewijzen aan *Frans Blazet*, *J. Rosenquist* en *L. Seetjes*, die sints ongeveer 4 jaren in handen der roovers zijn; doch *Posa Kabai* werd niet door de roovers vertrouwd. De genoemde personen bevinden zich op het eilandje Poloeï nabij Mangarai.

Aan den declarant afgevraagd zijnde, of hij ook nog andere bijzonderheden kon mededeelen, verklaarde hij eene landing bijgewoond te hebben op Balie-Batamoe, alwaar de roovers, met groot verlies van manschappen werden afgeslagen; alsmede tegenwoordig geweest te zijn bij het nemen van eene Chinesche paduakang, bij Balie-Kapoposang, aan boord hebbende de 8 Javaansche matrozen, die bij het overmeesteren van de *Maria Philippina*, over boord waren gesprongen en nu naar Java werden gevoerd; voorts bij het opvisschen van 26 zware stukken geschut en een aantal kogels, op het rif Pasilayerang, nabij Kalaut-ton, verblijfplaats der roovers tot herstel hunner bintas; en eindelijk, bij het vinden van 6 andere stukken, op een rif nabij Sumbawa.

VLAARDINGEN *den* 20 *Maart*. De aanhoudende zware stormen en onweders, die dezen winter bijzonder kenmerken, hebben ook deze stad eene zware ramp toegebragt.

Een onzer vischboekers, genaamd *de Nijvere visscher*, gevoerd door den stuurman *Frans Ommering*, en bemand met twaalf kloeke Zeelieden, allen burgers dezer stad, is in het begin van January laatstleden van hier ter beug- of wintervisscherij naar de Noordzee uitgezeild en niet weder tot ons teruggekeerd. Volgens de meest gegronde berekeningen en tijdingen uit zee, zijn deze twaalf Manschappen, met schip en leven, te midden der uitoefening van hun zwaar en nuttig beroep, op eene jammerlijke wijze eene prooi der golven geworden.

Zeven weduwen betreuren daardoor het verlies hunner echtgenooten; 24 jonge kinderen zijn daardoor vaderloos geworden; eene weduwe mist haren eenigen en volwassen zoon, nadat zij haren man voor twee jaren op zee verloor; anderen wederom beweenen hunne zonen, en de weduwe van den stuurman van het verongelukte schip verloor op één oogenblik haren echtgenoot, haren oudsten zoon en haren broeder, en blijft met zes jonge kinderen hulpeloos achter; en deze allen zijn door het verlies hunner dierbaarste betrekkingen, in kommer en armoede gedompeld.

DUITSCHE BERIGTEN.

FRANKFORT, *den* 20 *Maart*. Te Triest zijn brieven uit Alexandrie ontvangen, volgens welke men meende dat de Egyptische Onderkoning voornemens was in het aanstaande voorjaar een beslissenden strijd tegen de Porte te ondernemen, indien hij daarin door de vereenigde pogingen der Europesche Consuls niet verhinderd wierd.

— Dezer dagen heeft te Courtebert een' verschrikkelijken moord plaats gehad. Eene rijke grondeigenaar heeft zijne dienstmeid, die bij hem zwanger was, en die hij beloofd had te zullen huwen, met bijlslagen vermoord. Hij heeft het lijk in den stal onder de voeten der paarden geworpen, om den schijn te geven, als of het meisje door de paarden ware doodgeslagen. Deze list is echter spoedig ontdekt, en de moordenaar gevangen genomen. Daar hij een rijk en aanzienlijk man is, heeft zijne gevangenneming in die gemeente eenige onrust veroorzaakt.

ITALIAANSCHE BERIGTEN.

ROME, *den* 7*en Maart*. De vreemdelingen verlaten ons in grooten getale. Ter gelijker tijd worden de wegen weder onveilig, hetwelk onder de reizigers geen geringen schrik verspreid heeft. Deze straatrooverijen zijn intusschen niet met die van vroegere jaren te vergelijken; het is thans voldoende en ook raadzaam, dat vele reizigers zich in eene karavane vereenigen, als wanneer zij niet worden aangevallen. De regering heeft troepen afgezonden, om de roovers op te sporen. Onder degenen, die ons hebben verlaten, bevindt zich ook de Erf-Grootheitog van *Saksen-Weimar*.

— Tusschen het Pauselijk Hof en de Braziliaansche Regering schijnt een ernstige twist ontstaan te zijn over de benoeming van den Bisschop van Rio-Janeiro, die zich in openbare geschriften tegen verscheiden punten der kerkleer verzet heeft.

BELGISCHE BERIGTEN.

De *Messager de Gand* meldt, onder het opschrift » de helaangloosheid van *Joseph le Beau*," betrekkelijk den gewezen Luikschen boekverkooper, vervolgens Minister, voor vier vijfde gedeelten Koning van Belgie en nu Gouverneur eener Provincie, onder anderen het volgende:

Verbleek oude geschiedenis van *Seranus* en *Cincinatus!* verbleek bij de geschiedenis van *le Beau*, wel te verstaan, *door hem zeloon beschreven* en den 12 December 1834, aan 50 presente Leden van den Senaat verteld. Laat ons de eikenkrans aan den Heer *le Beau* uitreiken, die zich in vier jaren tijds nog zoo veel niet heeft weten *aan te eerlyken* dat hij van zijne renten kan leven. Belgen, zingt zijn' lof in luide jubelgalmen! ja, *le Beau* deed toen hij Minister wierd (even of hij in een Capucyner klooster trad), de plegtige geloftе van eeuwige armoede; ja, *le Beau* Lid van het Provisioneel Gouvernement heeft een oog van verrukking (want de man had in zijn geheele leven nog geen f 5000 in goud gezien), in de publieke schatkist geworpen, hij heeft dezelve met ijver en trouw, even als de draken in de geschiedenis der oudheid, zorgvuldig bewaakt. Ja, *le Beau* heeft het goud met verachting verworpen dat Engeland hem heeft aangeboden, om haar van *Leopold* te ontlasten. Ja, het is een man van zuivere beginselen, hij is arm, hij is Koning geweest, ten minsten zoo wat van dien aard; vervolgens heeft hij uit een Engelsche bezoldigde een' Koning of iets dergelijks gefabriceerd, later is hij Minister geworden, en toen hij van die post ontzet werd, heeft hij het gezelschap eerbiedig gegroet, en met den ernst van den beruchten gochelaar *Boseo* uitgeschreeuwd: » Menschen, zie, ik ben eerlijk!" en zijne zakken een voor een uithalende, gezegd: » hier niets, daar niets en overal niets!" Velen antwoorden hem, *wie weet of 't waar is*, de bewijzen voor het minst zijn zeer twijfelachtig, als *Joseph le Beau* in Luik zijn boekwinkeltje weder opende? ja, dat zou nog al iets bewijzen, maar ook al niets, wij hebben in Brussel Koningsmoorders gekend die drie jaren meester van Frankrijk zijn geweest, bezitters van eenige honderd duizend franken renten, in de veldtochten van het proconsulaat gewonnen, en die evenwel van *Napoleon* een klein onderprefectuurtje aannamen, dit waren zoo als men ziet, zeer zedige mannen even als *Joseph le Beau*, en *ondertusschen hebben zy evenwel de Republiek bestolen.*

— De Heer *Rogier* heeft den Heer *M. Rodenbach* met het ijzeren kruis begiftigd, den Heer *Rodenbach* is Kolonel Kommandant van Brussel, is krijgsman, zonder ooit het vijandelijk vuur gezien te hebben, en dezen krijgsman, welke even als den Generaal *Hytentyt* in zekere drama van *Schiller*, sleechts krijgsman geworden is omdat de uniform hem uiterst fraai stond, was in de Septemberdagen bevelhebber van een vrijkorps, hetwelk hij door de Hollanders liet afkloppen, terwijl hij hetzelve verliet en naar Valencienes vlugtte; die krijgsman was in Augustus 1831 den eersten die uit Leuven schandelijk het hazenpad koos, voorgevende een rijtuig van het Hof te vergezellen, waarin hij zeide den Koning te hebben gezien; geen soldaat, geen officier, geen bevelhebber die getuigen kan den Kolonel (bij de gratie van *Leopold*) ooit in het vuur of voor den vijand te hebben gezien; de Hollanders hebben hem nooit dan loopende en op den rug gezien, ondertusschen is hij Kolonel, hij colliciteerd om Generaal te worden en het ijzeren kruis is hem bereids toegekend; niettegenstaande hij door de kommissie *tweemaal is verworpen*, als niets voor de revolutie gedaan hebbende, aan dewelke hij alles verschuldigd is. (*l'Eclaireur de Namur.*)

Mengelingen.

Iets over den Russischen Keizer *Nikolaas.*

(*Vervolg en Slot van N. 88.*)

Zijne bevatting is bijzonder snel: men ziet, dat hij den grond zijner gedachten zoekt te doordringen; hij verbergt den indruk niet, die dezelve op hem maakt, als ook niet, dat hij zich door deze zou laten bewegen; in zijne gesprekken straalt eene wegslepende vrijmoedigheid en openhartigheid door. Niemand had meer regt te straffen, dan NIKOLAAS bij het begin zijner regering, niemand intusschen deed meer pogingen, om het straffen voor te komen, de misdaden te verschoonen en de sporen van bloed en tranen uit te wisschen, dan hij. De naaste bloedverwanten der veroordeelden werden in hunne posten verhoogd, ten einde daardoor te toonen, dat geen terugwerkend ongenoegen op hunne familien kleefde. Maar men vergeet zoo gaarne deze dagen van goedertierenheid, om niet dan dagen van wraak tegen de Polen en de Lithauwers aan te voeren. Welk belang men ook in deze ongelukkigen stelt, behoort men intusschen wel te onderzoeken, of het wel in de magt van den Czaar stond, minder streng te zijn.

Misschien dat TITUS, ware hij in den toestand van Keizer NIKOLAAS geweest, van den troon zou zijn neergebonst, of even als SIJLLA tot uitbanningen zijn toevlugt zou hebben moeten nemen: men beschouwt de gestrengheid, welke men jegens de Polen aan den dag heeft, gelegd en de vernietiging der nationale instellingen in dat Koningrijk, als een gevolg van eene voorgenomene afkeerigheid van den Keizer voor alles, wat naar vrijheid ademt. Behalve dat de vaderlandslievende heldenmoed der Polen, de roemrijke gedenkteekenen hunner geschiedenis, vooral hunne tegenspoeden een gunstig licht over hunne zaak spreidden, en dat men getroffen is, dat zoo vele verhevene daden geeindigd zijn met hen ongelukkig te maken, moet men echter toestemmen, dat, daar hunne pogingen de bewondering tot zich hebben getrokken, het dubbel noodzakelijk was dezelve te beteugelen. Hoe vele opofferingen heeft Rusland niet moeten doen, om eene overwinning te behouden, welke hetzelve niet begeerd heeft. Het was *Catharina II*, die meer hare eerzucht dan het gelak van het volk raadpleegde, die Polen heeft overweldigd, en deze, roof deed, om meer gezag en aanzien te bekomen. Het volk was intusschen van oordeel, dat de Czaar zijne regten als Koning moest handhaven en dat het met de belangen van Rusland strookte, om voor zijne oude mededingers niet achteruit te wijken, die oudtijds Moscovien met dezelfde onmedegondheid hadden behandeld. Eene deputatie uit den koopmansstand te Moscau kwam aan den Keizer alle die hulpmiddelen aanbieden, welke hij zoude oordeelen noodig te hebben.

Eenigen tijd voor de omwenteling van Julij, in Frankrijk, werd de Hertog MONTEBELLO, Fransch afgezant aan het Petersburgsche Hof, met verlof naar zijn Rijk terug keerende, bij zijne afscheids-audientie door Keizer NIKOLAAS met eenen eigenhandigen brief aan KAREL X belast, en in dezen brief smeekte den alleenheerscher van het Noorden den constitutioneelen Koning, om van den waren, den Koninklijken weg, niet af te dwalen. Hij schroomde niet, de gebeurtenissen, welke in het weelende Frankrijk plaats hadden, toe te schrijven aan het schenden van het charter, en bad den Vorst, zijne kroon, en de rust van Europa niet op het spel te zetten, en de constitutie zijns lands ongeschonden te bewaren. — Sedert eenige dagen was men te Petersburg in den grootsten angst; men vreest, dat het volk in de gisten in Polen zoude, en die wachtte, dat er eene omwenteling zoude uitbreken. Den avond, te 9 uren kwam in allerijl een koerier aan het kasteel Peterhoff, waar zich HH. KK. MM. bevonden, aanrijden. Naauwelijks heeft de Keizer het oog in de aangebragte depeche geslagen, of hij trad bleek en ontroerd in het vertrek, waar de Keizerin zich met twee harer vertrouwdste Vriendinnen bevond. Daar las de Keizer den brief hardop, welken hem de vlugt van KAREL X naar Rambouillet aankondigde, alsmede de onverwachte vanzijnen troon. Na de lezing heerschte er eene diepe stille, welke door den Grootvorst Troonsopvolger, die met een vrolijk gelaat in de kamer trad, werd afgebroken. Beide de ouders ombelsden het lieve kind met aandoening en smartelijk gevoel. Hunne ongerustheid deed hun tot elkander zeggen: « het wezen, dat wij zoo teederlijk beminnen, wordt ons nog dierbaarder, bij de overweging van een onheil, dat ook hem had kunnen treffen." Toen de lieveling deszelfs ouders verliet, riep NIKOLAAS den Kolonel, die denzelven altijd als Gouverneur verzeldere, terug, en zeide hem: « Mijnheer! zichier wat heden in Frankrijk gebeurt, en hij las hem de voornaamste tijdingen uit den brief, die hij ontvangen had, voor. Doe u voordeel met deze les, Mijnheer, en onderwijs uwen jongen kweekeling, eerbied te hebben voor de verbindtenissen, die men aangaat, en leert hem, dat de Koningen ook gestraft worden, wanneer zij hun woord niet gestand doen."

Men heeft in eenige Engelsche en Fransche Dagbladen den persoonlijken moed van Keizer NIKOLAAS in twijfel getrokken; intusschen ligt het jaar 1825 ieder nog te versch in het geheugen, dan dat men deze lastertaal niet op den waren prijs weet te stellen. Hij, die met kalmte op de Izaaksmarkt zijne borst aan de oproerige soldaten blootstelde, heeft met geene mindere koelbloedigheid het arrieten der Mahomedanen aangehoord. Zijne aides-de-kamp hebben dikwijls voor zijn leven gevreesd, hij het trotseren, welke hem niet alleen op het slagveld, maar ook bij eenen hevigen storm op zee bedreigden. En heeft hij geen bewijs gegeven van onverschrokkenheid, toen voor het eerst de *cholera* in Moskau uitbrak? Hij begaf zich naar die hoofdstad, en deed zijne intrede in het midden van eene ontelbare menigte volks, waaronder deze geweldige plaag reeds de verschrikkelijkste verwoestingen aanrigtte, en toen deze ziekte te Petersburg woedde, wie heeft toen niet den moed des Keizers bewonderd, in het beteugelen van de wordende bijgeloovige menigte, welke de gesterfte toeschreef aan vergiftiging, door de geneesheeren, de Polen en de vreemdelingen in het werk gesteld, om het Russische volk te dunnen, en van alle kanten met woest geweld schreeuwde: « waar is de Keizer? wij willen den Keizer zien!"

Te vergeefs begaf zich een der hoofdofficieren naar de markt, waar het volk bijeen schoolde, en niet wetende wat hij doen zoude, verzekerde hij aan hetzelve, dat hij alles bij den Czaar zoude beproeven, om de *cholera*, bij eene ukase of bevelschrift, te vernietigen; inderdaad, de Graaf ORLOFF toonde in deze moeijelijke omstandigheden eene tegenwoordigheid van geest en eene gehechtheid aan den Vorst, die boven allen lof is. « De Keizer! de Keizer!" bleef de kreet, « willen de vreemdelingen hem ook vergeven? Dat men de vreemdelingen doodsla!" Weldra in het midden van deze onstuimige hoop, die als eene zee bruischte, ziet men in een rijtuig, met twee paarden bespannen, een officier verschijnen, van geene wacht vergezeld, terwijl de koetsier, op eene bescheidene wijze, den doortogt voor zijnen Meester vraagt. Het volk maakt ruimte en ontdekt hunne hoofden; een driemaal herhaald geschreeuw weergalmt door de lucht: het is de Keizer! het is de Keizer zelf! Deze sprak op eene duidelijke en overredende wijze den verwarden hoop aan, onder welke de diepste stilte voor het uitbundigste rumoer plaats maakte. « Denkt gij, « lieden, dat er geene ziekte aanwezig is? Hoe is het dan mogelijk, dat zoo « vele volken zulke talrijke slagtoffers tellen? en, indien zij bestaat, waarom « staat gij gelooof aan vergiftiging? Denkt gij, dat gij het alleen zijt, die aan « deze verschrikkelijke ziekte zijt blootgesteld? Niemand is er voor beveiligd, « zelfs mijn broeder KONSTANTYN is er het slagtoffer van geworden. Denkt gij, « door de geneesheeren om het leven te brengen, die alleen in staat zijn u « het leven te redden, behouden te blijven? In plaats dat gij menschen beschuldigt, wegens de plaag, die u van den hemel wordt toegezonden, volgt « liever mij na, en smeekt God, den Almagtigen, opdat hij zijnen toorn van « ons afwende." Dit gezegd hebbende, keerde de Keizer zich naar den kant der kerk, knielde, en maakte het teeken van het kruis. Nu moest men deze duizenden van menschen eens aanschouwt hebben; zoo even woedend en oproerig, wierpen zij zich nu allen ter aarde, bedekten hunne aangezigten, en op deze zelfde plaats, waar men zoo vele vervloekingen en verwenschingen geuit had, hoorde men niets, dan het gemurmel eens stillen gebeds.

Groote gebeurtenissen hebben de regering van Keizer NIKOLAAS reeds bekend gemaakt. De oorlog met de Persen heeft gedigend, om Europa te overtuigen van de waarheid der grootsche denkbeelden, die men van Rusland had opgevat. De tweede veldtogt in Turkije maakte den Vorst scheidsman van een uitgebreid Rijk, en door eene wijze gematigdheid toonde hij zijnen voorspoed waardig te zijn. Weinige Vorsten van zijne jaren zouden krachts genoeg bezitten, om weerstand te bieden aan den schitterenden roem eener luisterrijke triumf, en een leger halte te doen houden dat slechts drie dagreizens verwijderd was van eene vijandelijke hoofdstad, welke zonder slag of stoot had kunnen bemagtigd worden.

De volken waren van verwondering als opgetogen, wanneer zij den overwinnaar, die zijnen vijand in het stof had nedergeworpen, denzelven de hand van vriendschap zagen toereiken. Slechts van zijne zegepraal gebruik makende, om een volk, waarvan de hedendaagsche grootheid alleen bestaat in dezelfde voorgaande daden, ongelukken en heldhaftigheid, voor zijn Rijk onschadelijk te maken. Deze bandeloozheid komt weinig overeen met het gevoelen van sommige, die aan Keizer NIKOLAAS eene heerschzucht toeschrijven, waarvan hij nog geene blijken heeft gegeven. Zijn gedrag kortelings in het Oosten gehouden, verschilt in niets van dat, wat men in Frankrijk en Braband gedaan heeft. Hij heeft slechts geintervenieerd, om eenen bondgenoot voor vernietiging te bewaren, en zijnen invloed op eenen naburigen staat te behouden. Hij heeft LODEWIJK PHILIPS nagevolgd, die, toch door niemand van overwinningszucht zal worden betigd.

Zeetijdingen.

VLISSINGEN, *den* 25 *Maart.* Sedert den 23 dezer tot heden zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd: *Wilhelming*, W. E. Ukema, van Hoekziel; *Anna Catharina*, M. A. Mingers, van Carolinenziel; beide met haver; *Gravin van Munster* E. Uhlrichs, van Marienziel, met haver en garst; *der Actieve*, A. H. de Vries, van Neuharlingerziel, met haver; *de Hoffnung*, C. J. Wilters, van Rusterziel, met garst; *Susanna*, W. Dunn, van Rio Grande, met huiden en horens; *Industria*, J. H. Kintsel, naar Noorwegen, met houtwaren; *de Maria*, N. N. Svarren, Ystad, met Raapzaad; *Providentia*, C. J. Dreijer; *Neptunus*, C. Burchmann, beide van Gothenburg, met houtwaren.

Voor Brussel bestemd: *Le jeunb Pierre*, O. A. Wilman, van Nantes, met wijn en brandemijn.

Alhier is ter reede gekomen Zr. Ms. brik *de Vliegende Visch*, kommandant Tunning, komende van Texel, met manschappen voor de alhier liggende korvet *Boreas.*

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen, en van onze reede naar zee gezeild: *De Atlas*, I. Jorgenson, naar de Havannah; *Anna Elisabeth*, J. E. Onnen, naar Hamburg; *die gute Hoffnung*, A. Klein, naar Embden, alle drie met stukgoederen; *de jonge Johanna*, P. C. Dillewijns, naar London; *Leopold I*, J. H. Barnemeijer, naar Liverpool; *Caledonian*, M. Mainger, naar Schotland, alle drie met schors en vlas; *Albano*, F. Mattiassenich, naar Konstantinopel, met stukgoederen; *the Princess*, H. G. Gray; *the Boston*, I. Bogardus, beide naar Boston, met ballast.

Advertentien.

J. HOUBAER, bij *L. Lignian*, in de Walstraat, heeft ontvangen een groot assortement LAKENS, ZOMERSTOFFEN en VESTEN, naar den laatsten smaak. Verzoekt een ieders gunst en rekommandatie.

Ter Drukkerij van M. A. MAHNE.